26/10/2022

«Η συμμετοχή των νέων στα Κατηχητικά και στις Κατασκηνώσεις της Εκκλησίας»: Διάλογος στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

/ Ενορίες

Το κατηχητικό είναι αυτό που είναι η Εκκλησία, χαρά, αγάπη, ελευθερία, ζωή. Το κατηχητικό θέλει ανθρώπους χαρούμενους, γεμάτους αγάπη και ελευθερία, για να ζήσουν και να μάθουν την ζωή. Και το κατηχητικό κάνει αυτό που έκανε ο Χριστός στην δημόσια δράση του, ψωμί και απαντήσεις.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 24 Οκτωβρίου, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με τον τίτλο «Η συμμετοχή των νέων στα Κατηχητικά και στις Κατασκηνώσεις της Εκκλησίας. Στάση ζωής ή συμμετοχή ανάγκης;»

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Συμμετείχαν ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Μιλτιάδης Ζέρβας, Θεολόγος, ο κ. Κώστας Ζουρδός, Εκπαιδευτικός, ο κ. Γεώργιος Καμαριώτης, Καθηγητής Πληροφορικής, Υποδιευθυντής του 3ου ΕΚ Πειραιά, 1ου ΕΠΑΛ Δραπετσώνας και ο κ. Χρήστος Καπαγερίδης, Δάσκαλος, Υποδιευθυντής 11ου Δημοτικού Σχολείου Πειραιά, MSc Λαογραφίας.

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Και οι τέσσερεις συνομιλητές, κατέθεσαν την πολύχρονη εμπειρία τους, από την συμμετοχή τους στα κατηχητικά και τις κατασκηνώσεις της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, ως κατηχούμενοι και αργότερα ως στελέχη του νεανικού έργου.

Ο διάλογος, είχε ως στόχο την προσέγγιση των κύριων ζητημάτων που αφορούν το κατηχητικό και την εκκλησιαστική κατασκήνωση. Το πρώτο θέμα της συζήτησης επικεντρώθηκε στο πιο καίριο ερώτημα, τι είναι το κατηχητικό.

*«Το κατηχητικό είναι αυτό που είναι η **Εκκλησία**, χαρά, αγάπη, ελευθερία, ζωή. Το κατηχητικό θέλει ανθρώπους χαρούμενους, γεμάτους αγάπη και ελευθερία, για να ζήσουν και να μάθουν την ζωή. Και το κατηχητικό κάνει αυτό που έκανε ο Χριστός στην δημόσια δράση του, ψωμί και απαντήσεις».*

Ο Χριστός έδωσε στους ανθρώπους ψωμί πνευματικό και φυσικό, και έδωσε απαντήσεις στα προβλήματα τους. Αυτό είναι το κατηχητικό, πνευματικό ψωμί και απαντήσεις.
Η εμπειρία τους, από τα χρόνια που κι εκείνοι ως παιδιά πέρασαν από τα κατηχητικά, είναι ότι πιο πολύ τους βοήθησαν εκείνα τα χρόνια να καταλάβουν τι είναι η κατήχηση, όχι ως ένα θεωρητικό ζητούμενο, αλλά ως κάτι που αφορούσε την ζωή τους.

Ήταν ο τρόπος, που ως μικρά παιδιά, κάποια πράγματα δεν μπορούσαν να τα συλλάβουν, με τον οποίον μπήκαν στην Εκκλησία, το γεγονός ότι υπήρχε μία κοινότητα, η οποία ζούσε το εκκλησιαστικό γεγονός.

Μέσα σε αυτήν την πορεία, συνάντησαν ανθρώπους, συνάντησαν τον Χριστό μέσα από τα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων και είχαν μία ζωντανή εμπειρία του τι είναι Εκκλησία και τι είναι Χριστός.

«Αυτό είναι η κατήχηση, η εισαγωγή μέσα στην Εκκλησία ως μυστηριακή ζωή, ως ζωή σχέσεων, ως κοινοτική ζωή, που τελικά ανοίγεται και σε πολλές άλλες δραστηριότητες. Μία κοινότητα που παρατείνεται στον χρόνο και είναι ζωντανή.»

Αυτό που μπορεί να προσφέρει η Εκκλησία στο θέμα της κατήχησης, όπως τονίστηκε στην συζήτηση, είναι πως η Εκκλησία έχει τις σωστές απαντήσεις και τις σωστές βάσεις για όλα τα προβλήματα.

Και περνώντας ο διάλογος στο γιατί οι γονείς να φέρουν τα παιδιά τους, αυτό που επεσήμαναν είναι ότι το κατηχητικό, που είναι μία δυνατότητα ελευθερίας για το παιδί, για να γίνει ένας άνθρωπος ελεύθερος, με αγάπη, να μάθει την αλήθεια της ζωής, είναι μία πολύ καλή επιλογή για τους γονείς για να φέρουν τα παιδιά τους στο κατηχητικό.

Είναι ακόμη **το κατηχητικό, ένα κοινωνικό εργαλείο για τους γονείς**. Γιατί το παιδί θα ενταχθεί σε μία ομάδα που αποπνέει υγεία και αγάπη, θα μάθει τρόπους να σκέφτεται ελεύθερα και να πηγαίνει κοντά στη ζωή.

Ακόμη σημείωσαν πως, στις ημέρες μας το κατηχητικό, είναι πιο σημαντικό από τα προηγούμενα χρόνια. Γιατί και σε γνωστικό επίπεδο, έρχεται να καλύψει, τα κενά που προκύπτουν από το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία.

*«Η **πίστη** μας, η παρέα που δημιουργείται, πράγματα που βοηθάνε τον **χαρακτήρα των παιδιών**, να μάθουν την **ευγένεια**, τον **σεβασμό** στο άλλο φύλο και τον οποιοδήποτε συνάνθρωπο. Και αυτά είναι **δομικά κοινωνικά στοιχεία.**»*

Αυτό στο οποίο και οι τέσσερεις συνομιλητές έδωσαν έμφαση, είναι ότι η σχέση μας με τον Χριστό περνάει μέσα από άλλα πρόσωπα και για να φτάσουμε σε αυτό πρέπει να κινηθούμε να συναντήσουμε τα πρόσωπα αυτά. Το να πάνε οι γονείς τα παιδιά τους στο κατηχητικό, είναι μία κίνηση συνάντησης με τον Χριστό και με τον άλλον.

Όχι για να φτιαχτεί ένας άνθρωπος ενταγμένος σε μία σέχτα, αλλά ένας άνθρωπος ανοιχτό στον κόσμο. Και για να γίνει αυτό, πρέπει ο άνθρωπος να δοκιμάσει σε μία κοινότητα, που θα αισθάνεται σιγουριά και ασφάλεια, που θα βλέπει την αγάπη σαρκωμένη. **Το κατηχητικό είναι και ο «άλλος», γιατί μέσα από τον άλλον, το παιδί θα γνωρίσει τον Θεό.**

«Η πρόταση του κατηχητικού λόγου, του εκκλησιαστικού βιώματος, παραμένει η μόνη σημαντική πρόταση, η οποία μπορεί να βοηθήσει τον σύγχρονο άνθρωπο, τον

σύγχρονο κόσμο τον σύγχρονο νέο.
Στις ημέρες μας το ***πιο ζωντανό επαναστατικό κύτταρο****, ακόμα και με κοινωνικά κριτήρια, είναι η Εκκλησία. Γιατί εδώ έρχεται ο άνθρωπος για να γιατρευτεί, να αγαπήσει και να τον αγαπήσουν, να πέσει και να σηκωθεί. Έρχεται για να είναι άνθρωπος και η Εκκλησία τον δέχεται έτσι»*.

Σχετικά με τα προσόντα του κατηχητή, αυτό που παρατήρησαν είναι ότι πρέπει καταρχήν να έχει διάθεση, να αγαπάει αυτό που κάνει, να έχει κατάρτιση και να δώσει από το περίσσευμα του χρόνου του όσο περισσότερο μπορεί, γιατί δεν εξαντλείται το κατηχητικό στην ώρα του μαθήματος, αλλά να βρίσκει ευκαιρίες να συναντιέται με τα παιδιά που έχει την ευθύνη του.

«Έχει μεγάλη σημασία, ο κατηχητής να έχει την ανάγκη ευχαριστίας και μία αίσθηση ***ευγνωμοσύνης****. Πήρε πολλά πράγματα και είναι αυτό που είναι, γιατί βρέθηκαν κάποιοι άνθρωποι κοντά του, βρέθηκε ο Χριστός κοντά του μέσα από αυτούς τους ανθρώπους.*

Και αυτό, αυτόματα, τον φέρνει σε μία ανάγκη να κινηθεί σε αυτήν την κατεύθυνση, γιατί το οφείλει. ***Ο κατηχητής είναι ένας άνθρωπος ο οποίος ξέρει να ευχαριστεί, τον Θεό και τους ανθρώπους.»***

Κλείνοντας η συζήτηση, οι συνομιλητές αναφέρθηκαν στην κατασκήνωση που είναι η κατάληξη της κατήχησης και γίνεται ως βίωμα ζωής και ήταν μία κατάσταση που και τους ίδιους, τους σημάδεψε σαν ανθρώπους, ήταν μία γεύση παραδείσου.

Οι **εκκλησιαστικές κατασκηνώσεις**, αν έχουν κάτι περισσότερο να προσφέρουν, είναι ακριβώς ο Λόγος, ο Οποίος θα προβάλλεται σαν βίωμα, σαν εμπειρία, σαν εξομολόγηση, σαν θεία Κοινωνία, σαν **προσευχή**.

Αυτή είναι η διαφορά, γιατί το υλικοτεχνικό είναι πολύ σημαντικό, όπως και το οργανωτικό κομμάτι, αλλά όλα αυτά έρχονται να υπηρετήσουν έναν λόγο ύπαρξης.

«Η κατασκήνωση σήμερα βιώνει την τραγικότητα της όλης μας ζωής, που είναι πνιγμένη μέσα στον φόβο. Είναι μία ευκαιρία η κατασκήνωση, να ξεπεράσουμε τους φόβους και να αφήσουμε τα παιδιά να ζήσουν.
Αλλά για να πετύχει μία κατασκήνωση, πρέπει να αρχίσουμε να ξαναζούμε, όσο τον δυνατόν περισσότερο, μέσα στις ενορίες, το κατηχητικό γεγονός. Τα παιδιά να είναι παρόντα, να βρίσκονται μεταξύ τους και με τους κατηχητές, και πάνω απ' όλα με το πρόσωπο του Χριστού.»

lth: 0px;